Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 3. októbra 2013 *

„Odvolanie — Nariadenie (ES) č. 1007/2009 — Obchodovanie s výrobkami z tuleňov — Obmedzenia dovozu uvedených výrobkov a ich uvádzania na trh — Žaloba o neplatnosť — Prípustnosť — Právo fyzických alebo právnických osôb podať žalobu — Článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ — Pojem ‚regulačné akty' — Právne akty — Základné právo na účinnú súdnu ochranu"

Vo veci C-583/11 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 21. novembra 2011,

Inuit Tapiriit Kanatami, so sídlom v Ottawe (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, so sídlom v Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, so sídlom v Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesesie, s bydliskom v Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, s bydliskom v Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, s bydliskom v Qikiqtarjuaqu,

David Kuptana, s bydliskom v Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, s bydliskom v Iqaluite (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, so sídlom v Québecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products Inc., so sídlom v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, so sídlom v Ottawe,

NuTan Furs Inc., so sídlom v Cataline (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, so sídlom v Bergene (Nórsko),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), so sídlom v Nuuku, Grónsko (Dánsko),

Johannes Egede, s bydliskom v Nuuku,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), so sídlom v Nuuku,

* Jazyk konania: angličtina.

v zastúpení: J. Bouckaert, H. Viaene a D. Gillet, avocats,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Európsky parlament, v zastúpení: I. Anagnostopoulou, D. Gauci a L. Visaggio, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Moore a K. Michoel, splnomocnení zástupcovia,

žalovaní v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: P. Oliver, E. White a K. Mifsud-Bonnici, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu predsedu, predsedovia komôr A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (spravodajca), A. Rosas a M. Berger, sudcovia U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, A. Arabadžiev, J.-J. Kasel, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal a C. Vajda,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. novembra 2012,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. januára 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters a Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, páni Moesesie, Kooneeliusie, Newkingnak, Kuptana, pani Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), pán Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) sa svojím odvolaním domáhajú neplatnosti uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie zo 6. septembra 2011 (T-18/10, Zb. s. II-5599, ďalej len „napadnuté uznesenie"), ktorým tento súd zamietol ako neprípustnú žalobu podanú odvolateľmi, ako aj pánom Agathosom smerujúcu k zrušeniu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 zo 16. septembra 2009 o obchodovaní s výrobkami z tuleňov (Ú. v. EÚ L 286, s. 36, ďalej len „sporné nariadenie").

Právny rámec

Sporné nariadenie

2 V súlade s článkom 1 je predmetom sporného nariadenia stanoviť „zosúladené pravidlá týkajúce sa uvádzania výrobkov z tuleňov na trh“.

3 Podľa článku 2 bodu 4 sporného nariadenia označuje pojem „Inuit“ „pôvodn[ého] obyvateľ[a] inuitskej domoviny – t. j. tých arktických a subarktických oblastí, v ktorých majú Inuiti v súčasnosti alebo tradične priznané pôvodné práva a záujmy –, ktorého Inuiti uznávajú za príslušníka svojho národa, do ktorého patria tieto skupiny: Inupiat, Yupik (Aljaška), Inuit, Inuvialuit (Kanada), Kalaallit (Grónsko) a Yupik (Rusko)“.

4 Pokiaľ ide o podmienky uvádzania výrobkov z tuleňov na trh, článok 3 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh sa povoľuje len v prípade, že výrobky z tuleňov pochádzajú z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy. Tieto podmienky sa uplatňujú v čase alebo na mieste dovozu dovážaných výrobkov.

2. Odchylne od odseku 1:

a) dovoz výrobkov z tuleňov sa takisto povoľuje v prípade, ak má príležitostný charakter a pozostáva výlučne z tovaru na osobné použitie cestujúcich alebo ich rodín. Charakter a množstvo tohto tovaru nesmú naznačovať, že sa dováža z komerčných dôvodov;

b) takisto sa povoľuje uvádzanie na trh výrobkov z tuleňov, ktoré sú výsledkom vedľajších produktov lovu upraveného vnútroštátnymi právnymi predpismi a vykonávaného výhradne na účel udržateľného riadenia morských zdrojov. Takéto uvádzanie na trh sa povoľuje len na neziskovom základe. Charakter a množstvo takýchto výrobkov z tuleňov nesmú naznačovať, že sa uvádzajú na trh z komerčných dôvodov.

Uplatňovanie tohto odseku neohrozuje dosiahnutie cieľa tohto nariadenia.

3. Komisia v súlade s riadiacim postupom uvedeným v článku 5 ods. 2 vydá technické pokyny, v ktorých sa stanoví orientačný zoznam kódov kombinovanej nomenklatúry, ktoré sa môžu vzťahovať na výrobky z tuleňov podliehajúce tomuto článku.

4. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 3, opatrenia na vykonávanie tohto článku, zamerané [na] zmenu a doplnenie nepodstatných prvkov tohto nariadenia jeho doplnením, sa prijmú v súlade s regulačným postupom s kontrolou uvedeným v článku 5 ods. 3.“

Nariadenie (EÚ) č. 737/2010

5 Na základe článku 3 ods. 4 sporného nariadenia prijala Komisia nariadenie (EÚ) č. 737/2010 z 10. augusta 2010, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá vykonávania nariadenia č. 1007/2009 (Ú. v. EÚ L 216, s. 1).

6 V súlade s článkom 1 sa týmto nariadením „ustanovujú podrobné pravidlá umiestňovania výrobkov z tuleňov na trh podľa článku 3 nariadenia (ES) č. 1007/2009“.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnuté uznesenie

7 Odvolatelia, ako aj pán Agathos podali návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 11. januára 2010 žalobu smerujúcu k zrušeniu sporného nariadenia.

8 Európsky parlament a Rada Európskej únie vzniesli námietky neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Holandskému kráľovstvu a Komisii sa povolil vstup do tohto konania ako vedľajším účastníkom na podporu návrhov Parlamentu a Rady.

9 Všeobecný súd vyhovel tejto námietke, pričom rozhodol, že odvolatelia, ako aj pán Agathos nespĺňajú podmienky prípustnosti v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

10 V prvom rade sa Všeobecný súd domnieval, že hoci bolo sporné nariadenie prijaté na základe Zmluvy o ES, podmienky prípustnosti žaloby podanej po vstupe do platnosti Zmluvy o FEÚ sa musia skúmať na základe článku 263 ZFEÚ.

11 Ďalej Všeobecný súd skúmal prípustnosť podanej žaloby. V tomto rámci najprv posúdil pojem „regulačný akt“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. V tejto súvislosti uskutočnil doslovný, historický a teleologický výklad tohto ustanovenia a v bodoch 41 až 51 napadnutého uznesenia konštatoval toto:

„41 Po prvé, kvôli pripomenutiu, článok 230 štvrtý odsek ES umožňuje fyzickým a právnickým osobám podať žalobu proti rozhodnutiam, akými sú akty s osobnou pôsobnosťou a akty so všeobecnou pôsobnosťou, napríklad nariadenie, ktoré sa tejto osoby priamo týka alebo ju postihuje na základe určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ju charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ju individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, 223, a rozsudok z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 36).

42 Článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ, hoci vynecháva pojem ‚rozhodnutie‘, preberá tieto dve možnosti a pridáva k nim tretiu. Umožňuje podanie žaloby proti individuálnym aktom, aktom so všeobecnou pôsobnosťou, ktoré sa týkajú fyzickej alebo právnickej osoby priamo a osobne, ako aj proti regulačným aktom, ktoré sa jej týkajú priamo a ktoré nevyžadujú vykonávacie opatrenia. Zo všeobecného zmyslu pojmu ‚regulačný‘ vyplýva, že akty podľa tejto tretej možnosti majú aj všeobecnú pôsobnosť.

43 V tomto kontexte treba konštatovať, že táto možnosť sa netýka všetkých aktov so všeobecnou pôsobnosťou, ale ich obmedzenejšej kategórie, teda regulačných aktov.

44 Článok 263 prvý odsek ZFEÚ stanovuje viacero kategórií aktov Únie, ktoré by mohli byť predmetom preskúmania zákonnosti, a to jednak legislatívne akty a jednak iné záväzné akty, ktoré majú právne účinky vo vzťahu k tretím stranám, pričom môžu byť aktmi s osobnou alebo so všeobecnou pôsobnosťou.

45 Z toho treba vyvodiť, že článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ v spojení s prvým odsekom stanovuje, že fyzická alebo právnická osoba môže podať žalobu proti aktom, ktorých je adresátom, ako aj jednak proti aktom so všeobecnou pôsobnosťou, legislatívnym alebo regulačným, ktoré sa jej týkajú priamo a osobne, a jednak proti niektorým aktom so všeobecnou pôsobnosťou, a to regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

46 Okrem toho takýto výklad pojmu ‚regulačný‘ a jeho ekvivalentu v rôznych jazykových verziách Zmluvy o FEÚ na rozdiel od pojmu ‚legislatívny‘ vyplýva aj z viacerých ďalších ustanovení Zmluvy o FEÚ, najmä z článku 114 ZFEÚ, týkajúceho sa aproximácie ‚ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov‘.

47 V tejto súvislosti treba odmietnuť tvrdenie [odvolateľov, ako aj pána Agathosa], podľa ktorého by rozdiel medzi legislatívnymi a inými regulačnými aktmi, ako ho navrhujú Parlament a Rada a ako bol uvedený v bodoch 42 až 45 vyššie, spočíval v doplnení prívlastku ‚zákonný' k slovu ‚akt', odkazujúcemu na prvé dve možnosti uvedené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. Ako to vyplýva zo záveru uvedeného v bode 45 vyššie, pojem ‚akty', odkazujúci na tieto dve prvé možnosti, sa okrem aktov, ktorých adresátom je fyzická alebo právnická osoba, týka všetkých aktov, legislatívnych alebo regulačných, ktoré sa jej týkajú priamo a osobne. Legislatívne akty a regulačné akty obsahujúce vykonávacie opatrenia však spadajú do pôsobnosti tejto poslednej možnosti.

48 Okrem toho treba spresniť, že v rozpore s tvrdením [odvolateľov, ako aj pána Agathosa] zo znenia poslednej časti vety článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ vyplýva, že cieľom členských štátov nebolo obmedziť pôsobnosť tohto ustanovenia len na delegované akty v zmysle článku 290 ZFEÚ, ale všeobecnejšie na regulačné akty.

49 Po druhé výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ uvedený v bodoch 42 až 45 vyššie je potvrdený vývojom procesu, ktorý viedol k prijatiu tohto ustanovenia, pôvodne navrhovaného ako článok III-365 [ods. 4] návrhu Zmluvy o ústave pre Európu. Zo sprievodného listu predsedníctva Konventu (sekretariát Európskeho konventu, CONV 734/03) z 12. mája 2003 vyplýva, že napriek návrhu predmetnej zmeny článku 230 štvrtého odseku ES uvádzajúceho ‚akty so všeobecnou pôsobnosťou' predsedníctvo ponechalo inú možnosť, ktorá uvádza ‚regulačné akty'. Ako to vyplýva zo sprievodného listu citovaného vyššie, táto formulácia umožňuje ‚zaviesť rozlišovanie medzi legislatívnymi aktmi a regulačnými aktmi, pričom dochádza k ponechaniu reštriktívneho prístupu, pokiaľ ide o žaloby jednotlivcov proti legislatívnym aktom (na ktoré sa podmienka «týkajúca sa priamo a osobne» uplatní)'.

50 Po tretie, keďže sa rozhodlo, že sa takáto formulácia preberie do článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, treba konštatovať, že účelom tohto ustanovenia je umožniť fyzickej alebo právnickej osobe podať žalobu proti aktom so všeobecnou pôsobnosťou, ktoré nie sú legislatívnymi aktmi, priamo sa jej týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia, aby sa predišlo prípadom, že by takáto osoba na získanie prístupu k súdom musela porušiť právo (pozri sprievodný list predsedníctva Konventu citovaný vyššie). Ako to vyplýva z analýzy uvedenej v predchádzajúcich bodoch, formulácia článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ neumožňuje podať žalobu ani proti všetkým aktom zodpovedajúcim kritériu priamej dotknutosti a neexistujúcich vykonávacích opatrení, ani proti všetkým aktom so všeobecnou pôsobnosťou zodpovedajúcim týmto kritériám, ale výlučne proti špecifickej kategórii týchto posledných aktov, teda proti regulačným aktom. Podmienky prípustnosti žaloby o neplatnosť proti legislatívnemu aktu sú preto naďalej reštriktívnejšie než v prípade žaloby podanej proti regulačnému aktu.

51 Tento záver nemožno spochybniť tvrdením [odvolateľov, ako aj pána Agathosa] týkajúcim sa práva na účinnú súdnu ochranu, najmä vzhľadom na článok 47 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 1, [ďalej len ‚Charta']). Podľa ustálenej judikatúry súd Únie nemôže bez prekročenia svojich právomocí vykladať podmienky, podľa ktorých môže jednotlivec podať žalobu proti nariadeniu, tak, že sa odchýli od týchto podmienok, ktoré sú výslovne uvedené v Zmluve, a to ani s prihliadnutím na zásadu účinnej súdnej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. apríla 2004, Komisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Zb. s. I-3425, bod 36, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 9. januára 2007, Lootus Teine Osaühing/Rada, T-127/05, neuverejnené v Zbierke, bod 50)."

12 Všeobecný súd dospel v bode 56 napadnutého uznesenia k záveru, „že pojem ‚regulačný akt' v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ sa má chápať tak, že sa týka akéhokoľvek aktu so všeobecnou pôsobnosťou s výnimkou legislatívnych aktov. Legislatívny akt preto môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podanej fyzickou alebo právnickou osobou, ak sa jej priamo a osobne týka".

13 Neskôr Všeobecný súd v bodoch 57 až 67 skúmal, či sa má sporné nariadenie kvalifikovať ako legislatívny akt alebo ako regulačný akt. V tejto súvislosti rozhodol v bode 61 napadnutého uznesenia, že postup definovaný v článku 294 ZFEÚ nazvaný „riadny legislatívny postup" v podstate preberá

postup definovaný v článku 251 ES. V uvedenom bode Všeobecný súd došiel k záveru, že sporné nariadenie, prijaté na základe postupu opísaného v poslednom článku, sa musí v rámci kategórií právnych aktov stanovených v Zmluve o FEÚ kvalifikovať ako legislatívny akt. V bode 65 napadnutého uznesenia Všeobecný súd konštatoval, že v prejednávanom prípade spočíva kvalifikácia aktu ako legislatívneho alebo regulačného aktu na kritériu postupu, ktorý viedol k jeho prijatiu.

14 Pokiaľ ide o výklad pojmu „regulačné akty“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, ktorý je uvedený v bodoch 41 až 56 napadnutého uznesenia, a o záver, že sporné nariadenie nie je regulačný akt v zmysle tohto článku, Všeobecný súd sa domnieva, že žaloba nemôže byť vyhlásená za prípustnú na základe tretej časti článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Za týchto podmienok netreba určiť, či nariadenie obsahuje vykonávacie opatrenia.

15 Všeobecný súd ďalej v bodoch 68 až 87 napadnutého uznesenia skúmal, či sú odvolatelia, ako aj pán Agathos, sporným nariadením priamo dotknutí.

16 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 71 napadnutého uznesenia pripomenul, že skutočnosť, že jednotlivec je aktom priamo dotknutý, vyžaduje, aby akt Únie priamo ovplyvňoval právne postavenie tohto jednotlivca a aby neponechával nijaký priestor na voľnú úvahu osobám, ktorým je určené a ktoré sú poverené jeho uplatňovaním, keďže toto uplatňovanie má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie, a to bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení.

17 Pokiaľ ide o sporné nariadenie, Všeobecný súd sa v bode 75 napadnutého uznesenia domnieval, odvolávajúc sa na uznesenie Súdu prvého stupňa z 11. júla 2005, Bonino a i./Parlament a Rada (T-40/04, Zb. s. II-2685, bod 56), že pokiaľ ide o obsah článku 3 ods. 1 sporného nariadenia, tento má priame účinky výlučne na právne postavenie tých odvolateľov, ktorí pôsobia v rámci uvádzania výrobkov z tuleňov na trh v Únii. Toto nariadenie totiž nezakazuje lov tuleňov, ktorý je navyše mimo trhu Únie, ani využívanie alebo spotrebu výrobkov z tuleňov, ktoré nie sú predmetom uvádzania na trh. Hoci nemožno vylúčiť, že všeobecný zákaz uvádzania na trh stanovený v spornom nariadení by mohol mať dosah na činnosť osôb konajúcich pred takýmto uvedením na trh alebo po ňom, takéto dosahy nemôžu byť chápané tak, že vyplývajú priamo z tohto nariadenia. Okrem toho prípadné hospodárske dôsledky tohto zákazu sa týkajú výlučne okolností odvolateľov a nie ich právneho postavenia.

18 Po tom, čo Všeobecný súd v bode 76 napadnutého uznesenia pripomenul znenie článku 3 ods. 4 a článku 5 ods. 3 sporného nariadenia, ako aj jeho odôvodnenie 17, konštatoval v bode 77 napadnutého uznesenia, že napriek zákazu uvádzať na trh výrobky z tuleňov, pre ktoré platí, že nepochádzajú z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy, podmienky uvedenia výrobkov na trh nie sú definované.

19 V tejto súvislosti sa Všeobecný súd v bodoch 78 až 80 napadnutého uznesenia domnieval, že sporné nariadenie predovšetkým nespresňuje, čo treba rozumieť pod „inými komunitami pôvodného obyvateľstva“ a neposkytuje žiadne vysvetlenia týkajúce sa foriem tradične vykonávaného lovu na účely obživy, ani to, ako bude stanovený pôvod Inuitov alebo iných komunít pôvodného obyvateľstva. Pokiaľ ide o výrobky, ktoré by mohli byť podriadené režimu výnimiek, vnútroštátne orgány nie sú schopné uplatniť nariadenie bez vykonávacích opatrení upravených vo vykonávacom nariadení, ktoré definuje podmienky, za ktorých je povolené uvedenie týchto výrobkov na trh. Postavenie odvolateľov a pána Agathosa sa v rozsahu, v akom sa týka predmetnej výnimky, môže posúdiť len na základe opatrení týkajúcich sa vykonania sporného nariadenia. Za týchto podmienok sa sporné nariadenie týka výlučne právneho postavenia odvolateľov, ktorí pôsobia v rámci uvádzania výrobkov z tuleňov na trh v Únii a ktorých sa týka všeobecný zákaz uvádzania týchto výrobkov na trh.

20 Naopak to nie je prípad odvolateľov, ktorých činnosťou nie je uvádzanie týchto výrobkov na trh, a/alebo odvolateľov, na ktorých sa vzťahuje výnimka stanovená v spornom nariadení, pretože uvádzať výrobky z tuleňov pochádzajúcich z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov alebo inými

komunitami pôvodného obyvateľstva na účely ich obživy na trh v Únii v zásade zostáva povolené. Konkrétnejšie, inuitskí lovci a traperi tuleňov, ako aj organizácie, ktoré zastupujú záujmy odvolateľov, nemôžu byť považované za činné pri uvádzaní výrobkov z tuleňov na trh.

21 Všeobecný súd sa tak bodoch v 81 až 87 napadnutého uznesenia domnieval, že jedine štyria odvolatelia sú priamo dotknutí sporným nariadením, teda tí, ktorí pôsobia v rámci spracovania a/alebo obchodovania s výrobkami z tuleňov pochádzajúcimi od inuitských alebo iných lovcov alebo traperov. Pokiaľ ide o pani Aariakovú, Všeobecný súd v bode 82 napadnutého rozhodnutia konštatoval, že nemôže byť považovaná za osobu, na ktorú sa priamo vzťahuje sporné nariadenie. Hoci pôsobí v rámci spracovania výrobkov z tuleňov, a to pri tvorbe a predaji konfekčného oblečenia z tulenej kože, zo žaloby, ako aj pripomienok odvolateľov a pána Agathosa k námietkam neprípustnosti vyplýva, že tiež patrí aj ku komunite Inuitov, a vôbec netvrdí, že pôsobí v rámci uvádzania na trh odlišných výrobkov než tých, na ktoré sa vzťahuje predmetná výnimka.

22 V rozsahu, v akom musí byť postavenie jednotlivca dotknuté tak priamo, ako aj osobne, aby spĺňalo podmienky prípustnosti žaloby uvedené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, skúmal Všeobecný súd v bodoch 88 až 93 napadnutého uznesenia, či štyria odvolatelia, ktorých považoval za priamo dotknutých sporným rozhodnutím, sa mohli tiež považovať za osobne dotknutých daným nariadením. V tejto súvislosti Všeobecný súd rozhodol, odvolávajúc sa na bod 41 tohto uznesenia, že sporné nariadenie sa uplatňuje na objektívne určené situácie a vyvoláva právne účinky vo vzťahu ku kategórii osôb vymedzenej všeobecným a abstraktným spôsobom. Všeobecný zákaz uvádzania výrobkov z tuleňov na trh, s výnimkou výrobkov pochádzajúcich z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov alebo inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy, je formulovaný veľmi všeobecne a môže sa uplatňovať bez rozdielu na všetky hospodárske subjekty, ktoré spadajú do pôsobnosti tohto nariadenia.

23 Ak štyria predmetní odvolatelia pôsobia v rámci uvádzania výrobkov z tuleňov na trh, ktoré pochádzajú od inuitských alebo iných lovcov alebo traperov, sporné nariadenie sa na ne vzťahuje ako na akýkoľvek iný hospodársky subjekt, ktorý uvádza výrobky z tuleňov na trh. Ak by sa aj predpokladalo, že by sa na týchto odvolateľov okrem všeobecného zákazu vzťahovala výnimka týkajúca sa výrobkov pochádzajúcich od Inuitov, nestačilo by to na ich individualizovanie obdobným spôsobom ako osoby, ktorej je rozhodnutie určené.

24 Za týchto podmienok vyhlásil Všeobecný súd žalobu o neplatnosť za neprípustnú.

Návrhy účastníkov konania

25 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie,

— rozhodol, že návrh na určenie neplatnosti je prípustný, pokiaľ sa domnieva, že sú splnené všetky náležitosti požadované na rozhodnutie o prípustnosti žaloby o neplatnosť sporného nariadenia,

— alternatívne zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec na ďalšie konanie Všeobecnému súdu,

— rozhodol, že Parlament a Rada znášajú svoje vlastné trovy konania,

— rozhodol, že Komisia a Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

26 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal odvolateľov spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania.

27 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

28 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

29 Holandské kráľovstvo nepredložilo vyjadrenie k odvolaniu.

O odvolaní

30 Na podporu svojho odvolania odvolatelia uvádzajú štyri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade a uplatnení článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Pozostáva z dvoch častí. Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolatelia poukazujú na porušenie povinnosti odôvodnenia za strany Všeobecného súdu. Tretí odvolací dôvod je založený na porušení článku 47 Charty, ako aj článkov 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) Všeobecným súdom. Nakoniec vo svojom štvrtom odvolacom dôvode sa odvolatelia domnievajú, že Všeobecný súd skreslil dôkazy.

O prvom odvolacom dôvode

O prvej časti prvého dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

31 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia domnievajú, že Všeobecný súd pri svojom výklade pojmu „regulačné akty“ podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, a najmä vylúčením legislatívnych aktov, akým je sporné nariadenie, z rozsahu pôsobnosti tohto pojmu vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

32 Rozlíšenie Všeobecného súdu medzi legislatívnymi a regulačnými aktmi nenachádza podporu v pojmoch upravených v Zmluve o FEÚ, najmä v článkoch 288 ZFEÚ, 289 ZFEÚ a 290 ZFEÚ. Tieto ustanovenia rozlišujú legislatívne a nelegislatívne akty. Okrem toho, v rozpore s tým, čo uviedol Všeobecný súd, pojem „regulačné akty“ nezahŕňa len niektoré, ale všetky všeobecné vykonávacie akty, a preto je doslovný výklad Všeobecného súdu uvedený v bodoch 41 až 48 napadnutého uznesenia chybný.

33 Rozlíšenie Všeobecného súdu má za následok, že jedine odporúčania a stanoviská prijaté Parlamentom a/alebo Radou môžu byť považované za regulačné akty, keďže legislatívne akty zahŕňajú nariadenia, smernice a rozhodnutia prijaté Parlamentom a Radou, zatiaľ čo delegované akty zahŕňajú akty prijaté Komisiou. Naopak, odporúčania a stanoviská sa nenachádzajú medzi aktmi vymenovanými v článku 263 prvom odseku ZFEÚ, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť.

34 Ak by autori Lisabonskej zmluvy zamýšľali použiť pojem „regulačné akty“ v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ na označenie protikladu legislatívnych aktov, využili by skôr pojem „delegované akty“ v zmysle článku 290 ZFEÚ. Fakt, že autori Zmluvy uplatnili pojem regulačné akty, zohľadňuje skutočnosť, že označovali iné ako legislatívne alebo nelegislatívne akty.

35 Z toho vyplýva, že výklad Všeobecného súdu pojmu „regulačné akty“ ako protikladu pojmu „legislatívne akty“ zbavuje významu žalobu proti regulačným aktom, ktorá bola povolená za podmienok uvedených v článku 263 štvrtom odseku tretej časti ZFEÚ prijatých Lisabonskou zmluvou, pričom cieľom tejto zmeny bolo rozšíriť podmienky prípustnosti žaloby s ohľadom na fyzické a právnické osoby. Takýto výklad by viedol k vylúčeniu žaloby jednotlivca podľa článku 263 štvrtého odseku tretej časti ZFEÚ.

36 Historický výklad Všeobecného súdu pojmu „regulačné akty“ je tiež chybný. Hoci sa Lisabonská zmluva v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, rovnako aj v článku III-365 ods. 4 návrhu Zmluvy o Ústave pre Európu, zmieňuje o regulačných aktoch, nepoužíva klasifikáciu právnych aktov upravenú v tomto návrhu Zmluvy, a najmä pojem „európske nariadenie“ ako nelegislatívny akt. V rámci Zmluvy o FEÚ môžu byť nariadenia legislatívne alebo nelegislatívne akty.

37 Neexistencia zmeny znenia článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ preukazuje, že pojem „regulačné akty“ v zmysle tohto ustanovenia bol rozšírený takým spôsobom, že zahŕňa všetky nariadenia bez ohľadu na skutočnosť, či sú alebo nie sú legislatívnej povahy. Tento teleologický výklad okrem iného zodpovedá pôvodnej obave tak autorov návrhu Zmluvy o Ústave pre Európu, ako aj autorov Lisabonskej zmluvy, ktorí sa snažili doplniť právnu medzeru jasne identifikovanú v rozsudkoch z 25. júla 2005, Unión de Pequeños Agricultores/Rada (C-50/00 P, Zb. s. I-6677), a Komisia/Jégo-Quéré, už citovanom.

38 Parlament, Rada a Komisia podporujú výklad pojmu „regulačné akty“, ktorý podal Všeobecného súdu.

39 Parlament uvádza, že hoci je pravda, že hierarchia noriem uvedená v článku I-33 návrhu Zmluvy o Ústave pre Európu, ktorá rozlišuje medzi legislatívnymi aktmi na jednej strane a regulačnými aktmi na strane druhej, nebola prijatá do Zmluvy o FEÚ, článok 289 ods. 3 ZFEÚ jasne označuje legislatívne akty ako akty prijaté riadnym alebo mimoriadnym legislatívnym postupom. Okrem toho článok 263 ZFEÚ odlišuje vo svojom prvom a štvrtom odseku „legislatívne akty“ od „regulačných aktov“. Aby bol plne zachovaný potrebný účinok článku 263 ZFEÚ, musia byť tieto dva pojmy zosúladené.

40 Uvedená inštitúcia tvrdí, že kritika odvolateľov, pokiaľ ide o záver Všeobecného súdu, podľa ktorého nemôžu byť všetky všeobecné vykonávacie akty považované za regulačné akty, nie je formulovaná špecificky, ale znovu opakuje tvrdenie už uvedené v konaní na prvom stupni. Tvrdenia odvolateľov týkajúce sa tohto záveru sú tak v každom prípade neprípustné.

41 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého výklad Všeobecného súdu pojmu „regulačné akty“ zbavuje tento pojem jeho obsahu, Parlament, Rada ako aj Komisia uvádzajú, že tento pojem obsahuje rôzne kategórie právnych aktov, medzi ktorými sa nachádzajú najmä delegované akty a všeobecne záväzné vykonávacie akty prijaté na základe článku 290 ZFEÚ alebo článku 291 ZFEÚ, pričom uvedené akty predstavujú veľkú väčšinu právnych aktov Únie. Z toho vyplýva, že tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého by autori Zmluvy o FEÚ použili pojem „delegovaný“, ak by chceli poukázať na všeobecne záväzné akty, ktoré nie sú legislatívnymi aktmi, je chybné. Komisia dodáva, že pojem „regulačné akty“ okrem iných zahŕňa aj všeobecne záväzné nelegislatívne akty prijaté na osobitnom právnom základe, akým je článok 43 ods. 3 ZFEÚ, článok 109 ZFEÚ a článok 215 ods. 1 ZFEÚ, ako aj všeobecne záväzné akty prijaté inými orgánmi a úradmi uvedenými v prvom odseku článku 263 ZFEÚ.

42 Pokiaľ ide o vývoj článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, Parlament sa domnieva, že odvolatelia neformulovali žiadnu špecifickú kritiku voči napadnutému uzneseniu, keďže žiadajú Súdny dvor len o opätovné preskúmanie tvrdení uvedených v konaní na prvom stupni, čo je však v rámci odvolania neprípustné. V každom prípade sú tvrdenia uvedené v rámci odvolania nedôvodné. V tejto súvislosti Parlament a Komisia uvádzajú, že je zjavné, že Konvent o budúcnosti Európy si vybral pojem „regulačné akty“ s úmyslom vylúčiť legislatívne akty a že autori Lisabonskej zmluvy si priali na účely opravného prostriedku zachovať rozlíšenie medzi legislatívnymi a regulačnými aktmi nezmenené.

43 Pokiaľ ide o teleologický prístup Všeobecného súdu, Komisia uvádza, že cieľ úpravy tretej časti štvrtého odseku článku 263 ZFEÚ, ktorým je rozšíriť rozsah pôsobnosti pravidiel v oblasti aktívnej legitimácie, neznamená, že pojem „regulačné akty“ sa má rozšíriť na legislatívne akty.

44 Podľa Parlamentu výklad Všeobecného súdu pojmu „regulačné akty“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ nie je v rozpore cieľom tohto ustanovenia, ktorým je umožniť podať priamu žalobu voči všeobecne záväzným nelegislatívnym aktom za menej prísnych podmienok ako pri žalobách podľa článku 230 štvrtého odseku ES. Podľa Parlamentu a Komisie článok 263 ZFEÚ tým, že povoľuje fyzickým a právnickým osobám podať priamu žalobu voči regulačným aktom, ktoré sa ich priamo týkajú a ktoré neobsahujú vykonávacie opatrenia, napráva v plnom rozsahu situáciu, na ktorú poukázali už citované rozsudky Pequeños Agricultores/Rada a Komisia/Jégo-Quéré. Možno uviesť, že v už citovanom rozsudku Komisia/Jégo-Quéré bolo sporným aktom vykonávacie nariadenie Komisie, ktoré sa podľa analýzy Všeobecného súdu malo zjavne kvalifikovať ako „regulačný akt“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Rada okrem toho uvádza, že v súlade s judikatúrou Všeobecného súdu a Súdneho dvora, prináleží členským štátom doplniť systém právnej ochrany, ktorý bol vytvorený Zmluvami.

– Posúdenie Súdnym dvorom

45 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že pojem „regulačné akty“ uvedený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ neobsahuje legislatívne akty v zmysle článku 289 ods. 3 ZFEÚ, akým je sporné nariadenie.

46 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú. Požiadavky odôvodnenia, ktoré vyplývajú z týchto ustanovení, nespĺňa odvolanie, ktoré len opakuje alebo doslovne preberá dôvody a tvrdenia, ktoré už boli uvedené pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností výslovne zamietnutých týmto súdom (pozri najmä rozsudky zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, body 15 a 16, ako aj zo 14. októbra 2010, Deutsche Telekom/Komisia, C-280/08 P, Zb. s. I-9555, bod 24 a citovanú judikatúru).

47 Pokiaľ však odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatnenie práva Únie vykonané Všeobecným súdom, môžu sa právne otázky skúmané na prvom stupni nanovo prejednať v rámci odvolania. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, odvolacie konanie by čiastočne stratilo zmysel (rozsudok z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, Zb. s. I-7795, bod 51, ako aj citovaná judikatúra).

48 V tejto veci je potrebné konštatovať, že odvolatelia sa v skutočnosti prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu neusilujú len o opätovné preskúmanie ich žaloby podanej na Všeobecný súd. V prvej časti odvolatelia totiž jasne uvádzajú časti napadnutého uznesenia, o ktorých sa domnievajú, že obsahujú nesprávne právne posúdenie, ako aj právne tvrdenia podporujúce ich návrh, predovšetkým tie týkajúce sa rozdielnych metód výkladu uplatňovaných Všeobecným súdom. V rozpore s tým, čo uvádza Parlament, tak nie sú tvrdenia už uvedené v konaní na prvom stupni len obyčajným zopakovaním, ale v skutočnosti smerujú proti podstatnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia a umožňujú tak Súdnemu dvoru vykonať jeho preskúmanie.

49 Z toho vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je prípustná.

50 Pokiaľ ide o dôvodnosť tejto časti prvého odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je pri výklade ustanovení práva Únie potrebné zohľadniť nielen pojmy ustanovení a ciele, ktoré sledujú, ale aj kontext a ustanovenia práva Únie ako celok (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 1982, Cilfit a i., 283/81, Zb. s. 3415, bod 20). Aj vývoj ustanovenia práva Únie môže obsahovať relevantné prvky pre jeho výklad (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. novembra 2012, Pringle, C-370/12, bod 135).

51 Na základe metód výkladu je tak potrebné skúmať, či Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď prišiel v bode 56 napadnutého uznesenia k záveru, že pojem „regulačné akty“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ zahŕňa všeobecne záväzné akty s výnimkou legislatívnych aktov.

52 Článok 263 prvý odsek ZFEÚ opisuje akty Únie, ktoré by mohli byť predmetom žaloby o neplatnosť na súde Únie, t. j. jednak legislatívne akty a jednak, ako správne konštatoval v bode 44 napadnutého uznesenia Všeobecný súd, iné záväzné akty, ktoré majú právne účinky vo vzťahu k tretím stranám, pričom môžu byť aktmi s osobnou alebo so všeobecnou pôsobnosťou. Tieto akty môžu byť v súlade s článkom 263 druhým odsekom ZFEÚ predmetom žaloby z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných procesných predpisov, porušenia Zmlúv alebo akéhokoľvek právneho pravidla týkajúceho sa uplatňovania alebo zneužitia právomocí.

53 Ďalej článok 263 ZFEÚ jasne rozlišuje medzi právom podať žalobu, ktoré majú inštitúcie Únie a členské štáty na jednej strane a fyzické a právnické osoby na druhej strane. Druhý odsek článku 263 ZFEÚ tak poskytuje inštitúciám Únie, ktoré sú v ňom vymenované, ako aj členským štátom právo namietať prostredníctvom žaloby o neplatnosť proti legálnosti všetkých aktov uvedených v prvom odseku bez toho, aby bol výkon tohto práva podmienený preukázaním záujmu na konaní (pozri rozsudok z 5. septembra 2012, Parlament/Rada, C-355/10, bod 37 a citovanú judikatúru). Okrem toho v súlade s tretím odsekom tohto článku inštitúcie a výbor v ňom uvedené majú právo podať na Súdny dvor žalobu o neplatnosť smerujúcu proti takýmto aktom pod podmienkou ochrany ich výhradných práv.

54 Naopak, pokiaľ ide o právo fyzických a právnických osôb podať žalobu, článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ stanovuje, že „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia“.

55 Na jednej strane je potrebné konštatovať, že prvé dve časti článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ zodpovedajú tomu, čo bolo upravené v článku 230 štvrtom odseku Zmluvy o ES pred vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti (pozri v súvislosti s týmto posledným ustanovením rozsudok Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, body 34 až 37).

56 Odvolávaním sa na „akty“ vo všeobecnosti smerujú uvedené časti voči všetkým aktom Únie so záväznými právnymi účinkami (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9; zo 17. júla 2008, Athinaïki Techniki/Komisia, C-521/06 P, Zb. s. I-5829, bod 29; z 18. novembra 2010, NDSHT/Komisia, C-322/09 P, Zb. s. I-11911, bod 45, a z 13. októbra 2011, Deutsche Post/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, Zb. s. I-9639, body 36 až 38). Uvedený pojem tak obsahuje všeobecne záväzné akty, či už legislatívnej, alebo inej povahy, a individuálne akty. Druhá časť štvrtého odseku článku 263 ZFEÚ spresňuje, že ak fyzická alebo právnická osoba, ktorá podala žalobu o neplatnosť, nie je adresátom napadnutého aktu, prípustnosť žaloby je podriadená podmienke, že žalobca je ním priamo a osobne dotknutý.

57 Na druhej strane Lisabonská zmluva pridala k štvrtému odseku článku 263 ZFEÚ tretiu časť, ktorá zmiernila podmienku prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej fyzickými a právnickými osobami. Táto časť totiž bez toho, aby podriadila prípustnosť žaloby o neplatnosť, ktorá bola podaná fyzickými a právnickými osobami, podmienke osobnej dotknutosti, poskytla opravný prostriedok voči „regulačným aktom“ neobsahujúcim vykonávacie opatrenia a týkajúcim sa priamo žalobcu.

58 Pokiaľ ide o pojem „regulačné akty“, z článku 263 štvrtého odseku tretej časti ZFEÚ vyplýva, že jeho rozsah je obmedzenejší ako rozsah pojmu „akty“, ktorý je použitý v prvej a druhej časti štvrtého odseku článku 263 ZFEÚ na označenie iných druhov opatrení, ktorých neplatnosť môžu fyzické a právnické osoby žiadať. Tento prvý pojem nemôže, ako v bode 43 napadnutého uznesenia správne rozhodol Všeobecný súd, smerovať voči všetkým všeobecne záväzným aktom, ale viaže sa na užšiu kategóriu aktov tejto povahy. Pripustiť opačný výklad by znamenalo zbaviť významu rozlíšenie medzi pojmami „akty“ a „regulačné akty“ podľa druhej a tretej časti štvrtého odseku článku 263 ZFEÚ.

59 Okrem toho je potrebné uviesť, že článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ doslovne prevzal obsah článku III-365 ods. 4 návrhu Zmluvy o ústave pre Európu. Z prípravných prác tohto posledného ustanovenia vyplýva, že hoci zmena článku 230 štvrtého odseku ES bola určená na rozšírenie podmienok prípustnosti žaloby o neplatnosť s ohľadom na fyzické a právnické osoby, podmienky prípustnosti upravené v článku 230 štvrtom odseku ES a týkajúce sa legislatívnych aktov zmenené nemali byť. Použitie pojmu „regulačné akty“ v návrhu na zmenu tohto ustanovenia tak umožňovalo označiť kategóriu aktov, ktoré mohli byť predmetom žaloby o neplatnosť za menej prísnych podmienok ako v minulosti, zachovávajúc pritom „reštriktívny prístup, pokiaľ ide o žaloby jednotlivcov proti legislatívnym aktom (na ktoré sa podmienka ‚týkajúca sa priamo a osobne‘ uplatní)“ (pozri najmä sekretariát Európskeho konventu, záverečná správa Pracovnej skupiny pre fungovanie Súdneho dvora z 25. marca 2003, CONV 636/03, bod 22, a sprievodné poznámky predsedníctva Konventu z 12. mája 2003, CONV 734/03, s. 20).

60 Za týchto podmienok je potrebné sa domnievať, že cieľom zmeny práva na podanie žaloby fyzickými a právnickými osobami podľa článku 230 štvrtého odseku ES bolo umožniť týmto osobám za menej prísnych podmienok podať žalobu o neplatnosť voči všeobecne záväzným aktom s výnimkou legislatívnych aktov.

61 Preto Všeobecný súd prišiel k správnemu záveru, že pojem „regulačné akty“ upravený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ nezahŕňa legislatívne akty.

62 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa tak musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

63 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia uvádzajú, že Všeobecný súd pri skúmaní, či boli priamo a osobne dotknutí sporným nariadením, vychádzal z neprávneho právneho posúdenia.

64 Pokiaľ ide o podmienku priamej dotknutosti aktom, o ktorého neplatnosť sa žiada, odvolatelia zastávajú názor, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že sporné nariadenie sa týka priamo len štyroch odvolateľov, ktorí pôsobia v rámci umiestňovania výrobkov z tuleňov na trh Európskej únie. V bode 82 napadnutého uznesenia týkajúceho sa postavenia pani Aariakovej sa Všeobecný súd domnieval, že sporné nariadenie sa priamo týka výlučne odvolateľov, ktorí pôsobia v rámci umiestňovania výrobkov z tuleňov odlišných od výrobkov z tuleňov, na ktoré sa údajne vzťahuje výnimka v prospech Inuitov, na trh. Či výrobky, ktoré pani Aariak uvádza na trh, spadajú do uvedenej výnimky, však nie je relevantné na určenie, či mohla byť priamo dotknutá týmto nariadením. Všeobecný súd tak k podmienke priamej dotknutosti pridal dodatočný prvok.

65 Pokiaľ ide o podmienku osobnej dotknutosti aktom, o ktorého neplatnosť sa žiada, odvolatelia sa domnievajú, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď túto dotknutosť vykladal reštriktívne. Členské štáty však boli motivované zmeniť článok 230 štvrtý odsek ES na účely rozšírenia podmienok prípustnosti voči fyzickým a právnickým osobám po prijatí už citovaných rozsudkov Unión de Pequeños Agricultores/Rada a Komisia/Jégo-Quéré. Vzhľadom na tento vývoj musí Súdny dvor prehodnotiť reštriktívny výklad podmienky osobnej dotknutosti, ktorý bol prijatý už citovaným rozsudkom Plaumann/Komisia. Ak Súdny dvor uplatní kritérium „značných škodlivých následkov“ sporného nariadenia na záujmy odvolateľom, ako navrhuje v bode 60 svojich návrhov generálny advokát Jacobs vo veci, ktorá viedla k prijatiu už citovaného rozsudku Unión de Pequeños Agricultores/Rada, príde k záveru, že odvolatelia v danej veci sú týmto nariadením osobne dotknutí.

66 Parlament, Rada, ako aj Komisia zastávajú názor, že Lisabonská zmluva nezmenila obsah podmienok priamej a osobnej dotknutosti aktom, o ktorého neplatnosť sa žiada. V Zmluve a prípravných prácach nie je v tomto zmysle žiadna zmienka, ktorá by poukazovala na nevyhnutnosť zmeny existujúcej judikatúry pri tejto otázke. Všeobecný súd bez toho, aby vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, vyložil tieto podmienky rovnakým spôsobom ako pred vstupom do platnosti danej Zmluvy.

67 Rada sa okrem toho domnieva, že tvrdenia odvolateľov, pokiaľ ide o skutočnosť, čo je potrebné chápať pod osobnou dotknutosťou, v praxi znamenajú, že každá osoba priamo dotknutá aktom, o ktorého neplatnosť žiada, sa musí považovať tiež za osobu osobne týmto aktom dotknutú. Rozlíšenie stanovené medzi regulačnými a legislatívnymi aktmi tak skoro úplne stráca relevantnosť.

– Posúdenie Súdnym dvorom

68 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že nespĺňajú podmienky upravené v článku 263 štvrtom odseku druhej časti ZFEÚ na podanie žaloby o neplatnosť tým, že nie sú priamo a osobne dotknutí sporným nariadením.

69 Pokiaľ ide o podmienku osobnej dotknutosti aktom, o ktorého neplatnosť sa žiada, je potrebné uviesť, že hoci odvolatelia netvrdia, že Všeobecný súd chybne uplatnil kritériá hodnotenia vyplývajúce z ustálenej judikatúry Súdneho dvora od vydania už citovaného rozsudku Plaumann/Komisia týkajúceho sa tejto podmienky prípustnosti, vyslovene požadujú, aby Súdny dvor revidoval kritériá hodnotenia a nahradil ich kritériom „značných škodlivých následkov“.

70 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že druhá časť štvrtého odseku článku 263 ZFEÚ zodpovedá, ako bolo konštatované v bode 55 tohto rozsudku, časti štvrtého odseku článku 230 ES. Znenie tohto ustanovenia však nebola zmenené. Okrem toho neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by umožňovala sa domnievať, že autori Lisabonskej zmluvy mali snahu zmeniť rozsah podmienok prípustnosti, ktoré boli už upravené v článku 230 štvrtom odseku ES. Navyše z prípravných prác týkajúcich sa článku III-365 ods. 4 návrhu Zmluvy o ústave pre Európu vyplýva, že rozsah podmienok nemal byť zmenený (pozri najmä sekretariát Európskeho konventu, záverečná správa Pracovnej skupiny pre fungovanie Súdneho dvora z 25. marca 2003, CONV 636/03, bod 23).

71 Za týchto podmienok je potrebné sa domnievať, že Lisabonská zmluva nezmenila obsah podmienky osobnej dotknutosti aktom, o ktorého neplatnosť sa žiada, ako je vykladaný Súdnym dvorom v ustálenej judikatúre od vydania už citovaného rozsudku Plaumann/Komisia. Je nutné konštatovať, že Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď uplatnil kritériá hodnotenia stanovené v tejto judikatúre.

72 Podľa ustálenej judikatúry spĺňajú fyzické a právnické osoby podmienku osobnej dotknutosti, len ak sa ich napadnutý akt týka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako

osobu, ktorej je rozhodnutie určené (pozri rozsudky Plaumann/Komisia, už citovaný; z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-298/00 P, Zb. s. I-4087, bod 36, ako aj z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere"/Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Zb. s. I-4727, bod 52).

73 V danom prípade je pravda, že Všeobecný súd sa v bodoch 88 až 93 napadnutého uznesenia obmedzil na preskúmanie, či štyria odvolatelia boli sporným nariadením osobne dotknutí v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, keďže ostatní odvolatelia v každom prípade uvedeným nariadení neboli priamo dotknutí v zmysle toho istého ustanovenia. Je však potrebné konštatovať, že žiadny z odvolateľov nie je sporným nariadením individualizovaný obdobne ako adresát v zmysle ustálenej judikatúry od vydania rozsudku Plaumann/Komisia. Zákaz uvádzať na trh výrobky z tuleňov, ktorý je uvedený v spornom nariadení, je totiž formulovaný všeobecne a uplatňuje sa bez rozdielu na všetky ekonomické subjekty, ktoré spadajú do jeho pôsobnosti.

74 Za týchto podmienok nie je potrebné skúmať, či Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že jedine odvolatelia, ktorí pôsobia v rámci spracovania a/alebo obchodovania s výrobkami z tuleňov pochádzajúcimi od inuitských alebo iných lovcov alebo traperov, sú priamo dotknutí sporným nariadením, keďže údajné nesprávne právne posúdenie nemá v tejto súvislosti vplyv ani na riešenie sporu a ani na výrok napadnutého uznesenia.

75 Zo znenia samotného článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, ako aj z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že fyzická alebo právnická osoba je oprávnená podať žalobu o neplatnosť aktu, ktorý nie je ani aktom, ktorého je adresátom, ani regulačným aktom, iba vtedy, ak sa jej tento akt týka nielen priamo, ale aj osobne (pozri v súvislosti s článkom 230 ES rozsudok z 30. marca 2004, Rothley a i./Parlament, C-167/02 P, Zb. s. I-3149, bod 25, ako aj citovanú judikatúru).

76 Podmienky priamej a osobnej dotknutosti aktom, o ktorého zrušenie sa žiada, sú teda kumulatívne, pričom ak odvolateľ jednu z nich nespĺňa, má to za následok, že ním podaná žaloba o neplatnosť voči tomuto aktu sa musí považovať za neprípustnú.

77 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné druhú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú a z toho dôvodu aj prvý odvolací dôvod v celom rozsahu.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

78 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolatelia uvádzajú, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď neodpovedal konkrétne a vyslovene na tvrdenia uvedené v bodoch 53 až 57 ich pripomienok týkajúcich sa námietok neprípustnosti, podľa ktorých iba široký výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ je v súlade s článkom 47 Charty, ako aj článkami 6 EDĽP a 13 EDLP.

79 Okrem toho konštatovanie nachádzajúce sa v bode 51 napadnutého uznesenia, podľa ktorého podmienky týkajúce sa podania žaloby proti nariadeniu „sú vyslovenie uvedené" v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, je v rozpore s nevyhnutnosťou doslovného, historického a teleologického výkladu tohto ustanovenia. Keďže Všeobecný súd vykonal takýto dôkladný výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, nemohol zamietnuť tvrdenia odvolateľov jednoduchým vyhlásením, že podmienky práva na podanie žaloby „sú vyslovene uvedené".

80 Podľa Parlamentu, Rady a Komisie Všeobecný súd dostatočne odpovedal na tvrdenie odvolateľov. Všeobecný súd nie je povinný sa vyjadrovať jednotlivo k článkom 6 EDĽP a 13 EDLP, keďže oba články, ako aj článok 47 Charty majú rovnaký význam a rozsah. Parlament dodáva, že Všeobecný súd nemal povinnosť detailne odpovedať na tvrdenia odvolateľov v rozsahu, v akom už v predchádzajúcich

bodoch napadnutého uznesenia z iných dôvodov zamietol výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ uvádzaný odvolateľmi. Rada okrem toho tvrdí, že hoci Všeobecný súd detailne neskúmal článok 47 Charty, povinnosť odôvodnenia bola dodržaná odvolaním sa na judikatúru samotného Súdneho dvora, z ktorej jasne vyplýva, že súd Únie sa nemôže odchýliť od podmienok uvedených v článku 263 ZFEÚ.

Posúdenie Súdnym dvorom

81 Je zrejmé, že Všeobecný súd odpovedal v bode 51 napadnutého uznesenia na tvrdenia odvolateľov týkajúce sa základného práva na účinnú súdnu ochranu a nachádzajúce sa v bodoch 53 až 57 pripomienok, ktoré odvolatelia predložili v súvislosti s námietkou neprípustnosti vznesenou Parlamentom a Radou. Všeobecný súd rozhodol, opierajúc sa o judikatúru Súdneho dvora, že súd Únie by právo jednotlivcov podať žalobu proti týmto nariadeniam, aj vzhľadom na zásadu účinnej súdnej ochrany, nemal vykladať tak, aby dochádzalo k zľahčovaniu podmienok výslovne uvedených v Zmluve.

82 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora nebol Všeobecný súd povinný poskytnúť také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu. Podľa tejto judikatúry odôvodnenie Všeobecného súdu môže byť implicitné, pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a príslušnému súdu poskytne dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania (pozri rozsudok zo 16. júla 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia, C-385/07 P, Zb. s. I-6155, bod 114 a citovanú judikatúru).

83 Za týchto podmienok skutočnosť, že Všeobecný súd sa v bode 51 napadnutého uznesenia výslovne nezmieňuje o článkoch 6 EDĽP a 13 EDLP, na ktoré poukazovali odvolatelia, a výslovne nezohľadňuje všetky detaily ich tvrdení, nemožno považovať za porušenie povinnosti odôvodnenia.

84 To isté platí o skutočnosti, že Všeobecný súd dospel v tomto istom bode k záveru, že nie je možné sa odchýliť od podmienok podania žaloby proti nariadeniu, ktoré „sú vyslovene uvedené“ v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, napriek tomu, že vykonal doslovný, historický a teleologický výklad tohto ustanovenia. Všeobecný súd totiž rozhodoval o rozsahu pojmu „regulačné akty“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ tak, že vykonal klasický výklad podľa výkladových metód uznaných právom Únie. Takýto výklad nemá vplyv na skutočnosť, že uvedený pojem predstavuje podmienku prípustnosti výslovne upravenú v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, ktorú musí spĺňať žaloba o neplatnosť podaná fyzickou a právnickou osobou, a preto nemôže viesť k rozporuplnému odôvodneniu Všeobecného súdu.

85 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý odvolací dôvod nie je dôvodný.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

86 V treťom odvolacom dôvode žalobcovia uvádzajú, že výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ Všeobecným súdom porušuje článok 47 Charty, ako aj články 6 EDĽP a 13 EDLP. Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 3. mája 2002, Jégo-Quéré/Komisia (T-177/01, Zb. s. II-2365), konštatoval, že reštriktívny výklad podmienok prípustnosti priamej žaloby súdom Únie nemožno považovať za skutočnosť, ktorá by zabezpečovala fyzickým a právnickým osobám právo na účinný opravný prostriedok, ktorý by im umožnil namietať voči zákonnosti všeobecných vykonávacích aktov s priamym vplyvom na ich právne postavenie.

87 Výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ v napadnutom uznesení predstavuje dokonca krok späť v porovnaní so situáciou, ktorá existovala pred vstupom do platnosti Lisabonskej zmluvy. Pred vstupom do platnosti tejto Zmluvy by súd Únie na stanovenie aktívnej legitimácie fyzickej a právnickej osoby pri žalobe o neplatnosť použil materiálne kritérium, zatiaľ čo teraz musí uplatniť čisto formálne kritérium.

88 Parlament, Rada, ako aj Komisia sa domnievajú, že odvolatelia požívajú účinnú súdnu ochranu, keďže disponujú právom podať žalobu proti nariadeniu č. 737/2010, ktoré je vykonávacím aktom sporného nariadenia, voči ktorému namietali vo veci, ktorá viedla k prijatiu rozsudku z 25. apríla 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia (T-526/10), pričom toto právo im umožňuje predložiť rovnaké hmotnoprávne tvrdenia ako tie, ktoré uviedli pred Všeobecným súdom v tejto veci. Okrem toho, odvolávajúc sa na vysvetlenia týkajúce sa článku 47 Charty, Rada a Komisia tvrdia, že cieľom tohto článku nie je zmena systému súdneho preskúmania upraveného v Zmluvách, a najmä pravidiel týkajúcich sa prípustnosti priamej žaloby.

Posúdenie Súdnym dvorom

89 Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolatelia v podstate uvádzajú, že výklad článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ Všeobecným súdom porušuje článok 47 Charty tým, že umožňuje fyzickým a právnickým osobám podať žalobu o neplatnosť voči legislatívnym aktom Únie jedine za predpokladu, že tieto akty sa ich priamo a osobne týkajú v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

90 Na úvod je potrebné pripomenúť, že súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie zabezpečujú, ako vyplýva z článku 19 ods. 1 ZEÚ, Súdny dvor a súdy členských štátov (pozri v tomto zmysle stanovisko 1/09 z 8. marca 2011, Zb. s. I-1137, bod 66).

91 Okrem toho Únia je právnou úniou, v ktorej jej inštitúcie podliehajú preskúmaniu súladu ich aktov najmä so Zmluvami, všeobecnými zásadami práva, ako aj základnými právami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 2010, E a F, C-550/09, Zb. s. s. I-6213, bod 44).

92 Na tento účel vytvorila Zmluva o FEÚ svojimi článkami 263 a 277 na jednej strane a svojím článkom 267 na strane druhej kompletný systém právnych prostriedkov a postupov zaručujúcich preskúmanie zákonnosti aktov Únie, ktorá je zverená súdom Únie (pozri rozsudky z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament, 294/83, Zb. s. 1339 bod 23; Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, bod 40; Reynolds Tobacco a i./Komisia, už citovaný, bod 80, ako aj z 12. júla 2012, Association Kokopelli, C-59/11, bod 34).

93 Fyzické a právnické osoby, ktoré nemôžu z dôvodu podmienok prípustnosti uvedených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ priamo napadnúť všeobecne záväzné akty Únie, sú tak chránené proti ich uplatneniu voči nim. Ak vykonanie uvedených aktov prináleží inštitúciám Únie, tieto osoby môžu podať priamu žalobu na súde Únie voči vykonávacím aktom za podmienok uvedených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ a na podporu svojej žaloby sa odvolať na neplatnosť predmetných všeobecných aktov v zmysle článku 277 ZFEÚ. Členské štáty môžu v prípade, ak im prináleží vykonanie, poukázať na neplatnosť predmetného aktu Únie pred vnútroštátnym súdom, ktorý sa v tejto súvislosti v zmysle článku 267 ZFEÚ obráti na Súdny dvor prostredníctvom prejudiciálnej otázky (pozri v tomto zmysle rozsudok Les Verts/Parlament, už citovaný, bod 23).

94 V tejto súvislosti je vhodné spresniť, že osoby podliehajúce súdnej právomoci majú v rámci vnútroštátneho konania právo napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho aktu týkajúceho sa uplatnenia všeobecne záväzného aktu Únie voči nim, odvolávajúc sa na neplatnosť tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, bod 42, ako aj E a F, už citovaný, bod 45).

95 Z toho vyplýva, že posúdenie platnosti predstavuje, rovnako ako pri žalobách o neplatnosť, spôsob preskúmania zákonnosti aktov Únie (pozri rozsudky z 21. februára 1991, Zuckerfabrik Süderdithmarschen a Zuckerfabrik Soest, C-143/88 a C-92/89, Zb. s. I-415, bod 18, ako aj zo 6. decembra 2005, ABNA a i., C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, Zb. s. I-10423, bod 103).

96 V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že pokiaľ sa vnútroštátny súd domnieva, že jeden alebo viaceré dôvody neplatnosti aktu Únie uvedené účastníkmi konania, prípadne vznesené z úradnej moci, sú dôvodné, je povinný prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o posúdenie platnosti, keďže jedine Súdny dvor je oprávnený konštatovať neplatnosť aktu Únie (rozsudok z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, body 27 a 30, ako aj citovaná judikatúra).

97 V súvislosti s ochranou, ktorú priznáva článok 47 Charty, je potrebné uviesť, že cieľom tohto článku nie je zmena systému súdneho preskúmania upraveného v Zmluvách, a najmä pravidiel o prípustnosti žaloby podanej priamo na súd Európskej únie, čo vyplýva aj z vysvetliviek k článku 47, ktoré sa majú podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty zohľadniť pri jej výklade (pozri rozsudky z 22. januára 2013, Sky Österreich, C-283/11, bod 42, ako aj z 18. júla 2013, Alemo-Herron a i., C-426/11, bod 32).

98 Podmienky prípustnosti upravené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ sa tak musia vykladať so zreteľom na základné právo na účinnú súdnu ochranu bez toho, aby tento výklad viedol k odchýleniu sa od podmienok výslovne upravených v uvedenej zmluve (pozri v tomto zmysle rozsudky Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, bod 44, a Komisia/Jégo-Quéré, už citovaný, bod 36).

99 V súvislosti s úlohou vnútroštátnych súdov uvedenú v bode 90 tohto rozsudku je potrebné pripomenúť, že vnútroštátne súdy vykonávajú v spolupráci so Súdnym dvorom funkciu, ktorá im je pridelená spoločne, s cieľom zabezpečiť dodržiavanie práva pri uplatňovaní a výklade Zmlúv (stanovisko 1/09, už citované, bod 69).

100 Je teda na členských štátoch, aby vytvorili systém, ktorým môže byť zabezpečené základné právo na účinnú súdnu ochranu (rozsudky Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, bod 41, a Komisia/Jégo-Quéré, už citovaný, bod 31).

101 Túto povinnosť členských štátov znovu potvrdil článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ, podľa ktorého tieto štáty „ustanovia v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, prostriedky nápravy potrebné na zabezpečenie účinnej právnej ochrany“.

102 V tejto súvislosti v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v danej oblasti je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu určiť pri dodržiavaní požiadaviek vyplývajúcich z bodov 100 a 101 tohto rozsudku, ako aj zásad efektívnosti a ekvivalencie príslušné súdy a upraviť procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 15. apríla 2008, Impact, C-268/06, Zb. s. I-2483, bod 44 a citovanú judikatúru; z 26. januára 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, Zb. s. I-635, bod 31, ako aj z 18. marca 2010, Alassini a i., C-317/08 až C-320/08, Zb. s. I-2213, body 47 a 61).

103 Pokiaľ ide o prostriedky nápravy, ktoré majú upraviť členské štáty, hoci bol v Zmluve o FEÚ zriadený určitý počet priamych žalôb, ktoré môžu podať v príslušných prípadoch fyzické a právnické osoby na súd Únie, ani Zmluva o FEÚ, ani článok 19 ZEÚ tým nezamýšľali s cieľom dodržiavania práva Únie vytvoriť na vnútroštátnych súdoch iné právne prostriedky nápravy, ako sú upravené vnútroštátnym právom (rozsudok z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, Zb. s. I-2271, bod 40).

104 Inak by to bolo len v prípade, keby zo systému predmetného vnútroštátneho právneho poriadku vyplývalo, že neexistuje žiadny právny prostriedok nápravy umožňujúci, čo len incidenčne, zabezpečiť dodržiavanie práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, alebo ak by osoba podliehajúca súdnej právomoci nemala iný prístup k súdu ako ten, pri ktorom by bola nútená porušiť právo (pozri v tomto zmysle rozsudok Unibet, už citovaný, body 41 a 64, ako aj citovanú judikatúru).

105 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého výklad Všeobecného súdu pojmu regulačné akty podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ oslabuje súdnu ochranu, a preto nie je v súlade s článkom 47 Charty, keďže má za následok, že každý legislatívny akt by bol prakticky vylúčený so súdneho preskúmania, je potrebné konštatovať, že ochrana, ktorú priznáva článok 47 Charty, nevyžaduje, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mohla bez toho, aby splnila akékoľvek podmienky, podať žalobu o neplatnosť proti legislatívnym aktom Únie priamo na súd Únie.

106 Napokon ani dané základné právo, ani článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ nevyžadujú, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci v zásade mohla na vnútroštátnom súde podať žalobu voči takémuto aktu.

107 Za týchto podmienok treba tretí odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

108 Vo svojom štvrtom odvolacom dôvode odvolatelia poukazujú na skreslenie dôkazov. V tejto súvislosti uvádzajú, že Všeobecný súd viackrát skreslil ich tvrdenia týkajúce sa otázky, v akom rozsahu sú legislatívne akty zahrnuté do pojmu „regulačné akty“ podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Všeobecný súd si zamenil najmä ich tvrdenia s tvrdeniami Parlamentu a Rady. Záver, ku ktorému prišiel Všeobecný súd, tak obsahuje viaceré zjavne nesprávne právne posúdenia, a preto by Súdny dvor mal zrušiť napadnuté uznesenie alebo aspoň jeho časť týkajúcu sa výkladu pojmu „regulačné akty“ a mal by sám preskúmať tvrdenia odvolateľov v tejto súvislosti.

109 Parlament sa domnieva, že tento odvolací dôvod je zjavne neprípustný. V skutočnosti sa odvolatelia snažia presadiť opätovné preskúmanie tvrdení uvedených v konaní na prvom stupni. V každom prípade je tento odvolací dôvod nedôvodný, keďže Všeobecný súd poskytol správny výklad tvrdení odvolateľov. Navyše odvolatelia nepreukázali, že údajné chyby mali vplyv na konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého sporné nariadenie nie je regulačným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ.

110 Rada a Komisia sa domnievajú, že tento odvolací dôvod musí byť zamietnutý vzhľadom na skutočnosť, že odvolatelia neuviedli, ktoré skutkové okolnosti a dôkazy Všeobecný súd skreslil.

Posúdenie Súdnym dvorom

111 Vo svojom štvrtom odvolacom dôvode odvolatelia v podstate poukazujú na skreslenie určitých ich tvrdení uvedených na Všeobecnom súde, a preto sa snažia spochybniť záver Všeobecného súdu, podľa ktorého pojem „regulačné akty“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ nezahŕňa legislatívne akty.

112 V danom prípade je však nutné konštatovať, ako to vyplýva aj z článku 61 tohto rozsudku, že Všeobecný súd správne rozhodol, že pojem „regulačné akty“ nezahŕňa legislatívne akty. Ak by aj Všeobecný súd skreslil niektoré tvrdenia odvolateľov, takéto skreslenie by nemalo vplyv na výrok napadnutého uznesenia a nemohlo by viesť k jeho zrušeniu.

113 Za týchto podmienok treba štvrtý odvolací dôvod zamietnuť.

114 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že ani jednému z odvolacích dôvodov odvolateľov sa nevyhovelo, treba odvolanie zamietnuť v celom jeho rozsahu.

O trovách

115 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

116 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Ak sa vedľajší účastník prvostupňového konania, ktorý nepodal odvolanie, zúčastnil na konaní pred Súdnym dvorom, Súdny dvor môže podľa odseku 4 uvedeného článku 184 rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania. V súlade s článkom 140 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

117 Keďže Parlament a Rada navrhli zaviazať odvolateľov na náhradu trov konania a odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať odvolateľov na náhradu ich vlastných trov konania a na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vznikli Parlamentu a Rade.

118 Komisia ako vedľajší účastník konania pred Všeobecným súdom znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) znášajú vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie.**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy